

מסורת הש"ס

(א) [לקמן מד. מוספתא
 פ"ג ה"ב], (ב) לקמן מד.
 מעות ג. מ"ק ג. ע"ש
 זבחים קי.; (ג) [מוספתא
 פ"ב ה"ט], (ד) [לעיל לג.],
 (ה) שבת לו. ע"ש, (ו) תבוצות
 עו: חולין מח: כ.; (ז) [שם
 ע"ש], (ח) ר"מ מ"ו,
 (ט) צס"י תחוב צעובי ולא
 כו',

תורה אור השלם

1. וַיִּקַּח מִזֶּרַע הָאָרֶץ
וַיִּתְּנֵהוּ בַשָּׂדֶה זֶרַע קָח
עַל מַיִם רַבִּים צִפְצָפָה
שְׁמוֹ: יְחֻזְקָא לִזְה

גליון הש"ס

גמרא ערבי שנים אחת
ללולב. עי' לקמן דף מג
ע"כ תוס' ד"ה והציאו ודף
מה ע"כ תוס' ד"ה א'
ללולב:

מוסף רש"י

לחורש שלשים יום לפני ר"ה כדלמרי
בשמעתא קמייחא דמועד קטן (דף א.)
מקראי בטעיות נאמר למשה מסיני
שמותר לחורש תחמיהם עד ר"ה כדי
שלא יעשו ואם עשר או שש נאמר למשה
הכלכתן בצית סאה סאה כולה ומוותר
לחורש את כולן בשציתן אבל אם אינם
עשר או שאינן מפחרות הכלכתן
חורש תחת כל אחת ואחת כשעור
יניקתה לפי חשבון עשר לבית סאה.
ואינלנות זקנים נאסר ל' יום לפני
ר"ה כדלמרינן במועד קטן (שם) לר'
ישמעאל מהלכתא ולר"ע מקראי
וחכמים עשו סייג לתורה ואסרו
בשדה הלזן מפסח ואילך ובשדה
האילן בזקנים מעשרת ואילך ואמרו
זקנים מפני שיונקים הרבה שלש
אינלות ^(א) (מטע עשרה) לבית סאה
הרי לזן מאטרפים וחורשים כל בית
סאה בשציתן עד עצרת לפי שכולו צריך
לסן ויפתה מתורת שדה לזן ועשית
שדה אילן ואם אינם שלש חורש לכל
אחד תחמיו לפי חשבון עד עצרת
והשאר אסור מפסח ואילך: **ערכה.**
למקדש דלילו ערכה ללולב מקרא
נפקא: **ויסורו המים.** לתמידין של שחר
בצעת ימי החג כדלמרינן קמן בצרק
לולב וערכה (דף מה.) והתם מפרש
יין וכל קרבנות כל מילות השנה אין

כִּילָד מִנְסָכִין בֵּין מִים בֵּין
מִסְכִּים אֵלֶּה יֵין חוּץ מִן הַחֹם
לְכַפֶּפֶה קִרְיָה. לְכַפֶּפֶה לְגַרְעִיּוֹתָא
זֶה מִכֵּל מַקּוּס: קָה עַל מִים
בְּצִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנַרְשׁ וְאֶחָד עַל
הַמַּקּוּס הָיָה דְבוּכֻכְהָ נֶאֱמַר
יֵין אֵלֶּה וְלֹא לְפִרְשֵׁי טַעְמָא
הַהוּא וְאִיירִי בְּקָרָה פְּרָשִׁי:
גּוֹפִיָּה דְּהִתְמַנִּי גּוֹפִיָּה דְּמַתְנִי
יָה בֵּר' יִרְא וְתִירְוֹלָא דֹא"כ
שְׁלֵה. עַד שְׁלֵה: וְפִיָּה חֲתָק.
מִתּוֹם פְּרִיטוֹת: וְהִסְגִּיָּה דְּמַתְנִי

בן נטיות לזר אחד עקומות
מכאן ואחד מכאן כפיניות
מה למגל אבל שאר ערבה פי
יפורה. כפוף: חלוצרסא. פש
קטנה ושל קטנה לגדולה: א
קורין פנח"ה והוא עשוי כב
וסות מזל אחד תחובה צעו
ין עשוי בית הכסות אין

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

לד.

דאזאכט **למקדש**. תימנה דכיון דלית ליה הלכתא אימא אף בגבולין דמידי מקדש כתיב צדקה:

הא דדרשי רבנן לקמן ערבי נחל
שמים אלא סבר ליה רבוי עקיבא
דאמר דהם אחד וערבה אחת ואין
הלכה כר"ע כדמוכח לקמן ולפי זה
צריך להזהר שלא לטעול ערבה ללולב
א"כ גדילה על הנחל דשתי דרשות
לא דרשין מערבי דדרשין לקמן
ובדרשין הכל וכל הכי מנא להכא
ודלקמן ממנא וכל הכי הדדי צמורת
כהנים משמע דמר דריש ליה הכי ומר
דריש ליה הכי:

קנה שלח ב'. כיון דמיט סימני ערביה היו סגי אלל להסכר אף שאין צו ג' סימנים אלו כגון חילוף גילל קמני קמני כפלה למימר דוקא הני:

בית הבוסות. סוף הכרס שקורין פנאל והוא עשוי ככזע וככוס ותניא מחט שנמאלת בעוזי בית

הכוסות מזד אחד (ו' ולא ניקב נקב מפולש כשרה שהעור סותמו ומגין משני לדין שהנקב מפולש טרפה וזבחתו שקורין עכשיו צית הכוסות אין חילוק להכשיר מפני שדפנו דק והוא חצי רגלי לתקרות הכוללנא דין פ"י בקונט' ואס ממלא לומר דאין סבירא שיהא טרפה הואיל ולא ניקב אלא חצי העור מציני למימר דכולו ניקב וחשישינן שמה דבריא כי היכי דחייש דריש אלו טרפות (חולין דף מג:)

גבי יצח נוק דושט למאן דחייש לספק לדרוסה אלא דמנא התם המסס וצית הכוסות שניקבו לחן דמשמע דצטיעין נקב מפולש לאו דוקא לחון מפולש אלא כלומר כלפי חוץ לאפוקי נקבו זה לתוך זה והא דקא אמר' צבועי צית הכוסות מזד אחד כשרה זריך לפרש חתום דז מבפנים כלפי הרעוי דאיזי חתום שכלפי חלל הגוף אפי' לא ניקב כלל אלא שנמצאת מחוץ בחלל הגוף טרפה דלמרינן נקובי נקב וחתמי ואין נראה לר"ת לומר שמהא טרפה בלא נקב אלא חצי הטעני של המסס נמי מזד אחד כשרה והא דנקט עובי דין הכוסות כרותא קמ"ל אע"פ שניקב עור אחד שלם אפי' ה כשרה עד שניקבו שניהם ואידי דנקט מזד אחד

בשרה נקט נמי משני דדדין טריפה אף על פי דמילתא דפשיטא היא
אזי נמי ס"ד משני דדדין דניקבו שמי העורות כשרה לפי ששובע ע"ג
ההמסס ומדובק שם בשומן ומגין שלא יא' הרעי מירי דהוא אחלוחלת
שניקבה ויריסים מעמידות אותה והא דנפקא מינה הכא במאי דאישתי
שמייהו היינו נפקותא דלא נטעה מה שאמר מלך דלא כשרה היינו
הוא הובלילא דהיינו המסס שקורין עכשיו צית הבוסות אבל מה שקורין
הובלילא דהיינו מה שהיו רגילין לקרות צית הבוסות אפי' מלך
אחאד טרפה הואיל וניקב עור שלם וכן שלא נטעה נמי במשני
דדדין טריפה דהוי כנה שקורין עכשיו צית הבוסות דהוא המסס אבל
דמה שקורין עכשיו הובלילא דהוא מה שהיו קוראין מחלה צית הבוסות
אפי' משני דדדין כשרה כחלוחלת שניקבה ויריסים מעמידות אותה:
נפחא

פסי צית די שלה. מסר היא מגירה שקורין שיג"ה ופגימומה
 יין: ה"ג משכחה לה בחילפא גילא. ולא גרס ומשכחה לה. חילפא
 חלקן: חילפא ערבתא. לאו היינו חילפא גילא אלף כפפה ועכשיו
 ה ואינה של איל: פטוריא פטורא. האחת גדולה והאחת קטנה
 אני אומר. אף אני יש צידי עוד אחד שנחלק שמה: הוצילא.
 ו: וככוס ודופנו סביב (שפה) לו עצה כשתי דפנות ותניא (חולין)
 ולא ינקב נקב מפולש כשר שהעובי סותמו ומגין משני דדקין
 וק להכשיר מפני שדופנו דק והוא היה רגיל לקרות הוצילא:
 לגיטי

עין משפט
נר מצוה

מ א מיי פ"ג מהלכות
 שמיטות ויובל הלה ה
 סמך לאחין דקו:
מא ב מיי פ"ו מהלכות
 יובל הלה כ סמך
 שס ובי טור ז"ח סימן
 תרסק:
מב ג מיי פ"י מהלכות
 תמידים ומסופין ה'ל'
 ו סמך עשין דה:
מג ד ה מיי פ"ו מה'ל'
 יולל ה' ג ד סמך
 עשין סו טו"ש ע"ז ז"ח ס' מה
 מרנו סק"ף א:
מח ו מיי פ"ו מה'ל' שמיטה
 ה'ל' יב ופ"כ מה'ל' מבינה
 ה'ל' טו טו"ש ע"ז ז"ח ס' מה
 סק"ף ח טו"ש ע"ז ח"מ ס' מה
 רכז עשין יג:

לעזי רע"י

מסור. השיג"א (שיר"א). משור.
צינפיי"ל. הקיבה
השלישית של מעלי הגירה.
בטן
(כאן בהוראה מיוחדת
של הקיבה הראשונה
של מעלי הגירה).

רבינו חננאל

[illegible]

(א) נראה דחסר בדברי רבינו
ו"ל א"ר חסדא הני תלת מילי
אשתנו שמייהו חלפתא היא
ערבתא וכן שופר חלוצרות
וכו'.